

У Новоме Саду 20. децембра 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду Ручнописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све ште се тиче администрације пиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Предбожићна.

Падни свеже, падни свеже, —
Без тебе је празна зима;
Падни свеже, барем сада
О божићним празницима.

Покри сваку црну пегу,
Застри сваку нашу брљу,
Сузби крила врањам' нашим,
Успут стреси коју крљу.

Падни свеже, падни свеже
По градови и по сели;
Нек се нашем сузном оку,
Нек се божић барем бели.

Падни свеже, падни свеже
И завеј нам странпутице;
Падни свеже, нек зансме
Телеграфске ситне жице.

Да нам божић не ожучи
Какав одзив пуван јада
Из средишта српског нада
Из српскога Београда.

Падни свеже, падни свеже,
Па расхлади пламен жести,
Пламен, који није нико
Ни из ума, ни из свести.

Падај свеже, два три дана,
И застри нам трулеж цео, —
Нека нашем искушењу,
Нек бар божић буде бео.

Ох божић је празник мира.
Падај снеже, падај с неба, —
Сад нек нам се барем чини
Као да смо — какви треба.

Ст.

Из писама једног расејаног.

IV.

Ја сам, чини ми се, у „Нашем Добу“ написао уводни чланак, у коме сам, ако се не варам (ил ако друге не варам) од прилике ово казао: Кад је оно умр'о митрополит Исајије Ђаковић, онда је владика Стојковић постао архимандритом. Но како је темишварски сабор од г. 1790. изабрао Маширевића за митрополита, то је Стева Павловић написао чланак у „Српском Колу.“ у којем је доказивао, да у смислу деклараторије не сме бити изабран за митрополита, који се још није родио, на што му је Милан Грозни у „Србобрану“ одговорио и доказао, да је то повреда автономије, кад се бира ко други, а не Герман Анђелић. Овај мој чланак звекнуо је тако као да је пао са какве високе крушке (на теме) и учинио је велику сензацију код свију сродних брата, који из искуства знају какво је то блаженство кад се падне са крушке.

Најновији појав у српској књижевности то је резултат скупштинских избора у Србији, где од преко 600 посланика влада напредњачка није добила ни једнога, чега се ошваћила, прво за то, што је грожде кисело, и друго за то, што гаџа неће чварака. Из свега тога јасно се види како „Виделовци“ имају корена у народу, који живи у централној Африци, те кад би крокодили и носорози бирали посланике, нема сумње да би били изабрани све сами капларски штапови од бамбуса. Иначе смо сви здрави, само у-

правитељ канцеларије у угарском министарству трговине Кокан пати он затвора, те је с тога ушао и затворио се у Вертхајмову касу, у којој су пре њега били 42.000 фор. те се сада дописује оданде са неким књиговођама и директорима илочки, инђијске, сегединске, кулске и т. д. штетионице и сви скупа декламују песму: „Куд се деде Немањино благо?“ Добро би било да се у Америци оснује завод за потпомагање и осигурање пребеглих Европејаца, који почешће дотрче у Америку, управо рећи дока сају, јер они не трче с галопом, него с касом.

У Модошу је калуђер хтео да удави учитеље-ву жену. То је заиста редак пример љубави једног духовника према своме духовномо чеду; воли га да га удави! Него је кавда већ дошло до пропасти света, до Содоме и Гоморе, та и тај Модош кад читам по моме обичају унатрашке, а оно изиђе Шодом, дакле Содом!

Чујем да је дошло у моду спајање листова. „Јавор“ се спојио са „Стражиловом.“ Само не знам како ће се звати тај претопљени лист. Најбоље би било спојити им досадање име, полутину и полутину. „Јавор“ и „Стражи—лово“ било би онда или „Стражи—вор“ но може бити да ће боље пасовати оне друге две половине „Ја-лово,“ а подузеће ће и бити „Ја-лово,“ ако публика српска остане себи конзеквентна у досадањем свом немару.

Сад сам тако расејан, да сам заборавио шта сам оно још хтео овде да натрукујем, па да слагачи у штампарији препишу за „Стармали.“

Ваш

(како се оно зовем?)

Расејановић с. р.

Бука. Ја не знам што људи тако хвале тај гас, те ето га и Новосађани уведоше.

Шука. Па зар то није добро осветљење?

Бука. Богме су улице много боље осветљене онда, кад тај гас не гори, него кад су лампе запаљене.

Шука. Како можеш то рећи!

Бука. Па ето н. пр. дању, кад лампе не гору, много се боље види, него ноћу, кад су лампе запаљене!

Бука. Били ти мени знао казати, Шуко, шта човеку прво упада у очи кад уђе у новосадску српску читаоницу?

Шука. Прво му упада у очи онај густ дим од дувана.

П у с л и ц е.

△. Из Турина јавља брзојав, да је онде преминуо принц Евген Савојски.

Чудновато је, да је Евген Савојски опет (као и пре) умро баш после — карловачког мира.

⊙. Ако је истина да „мајсторија козе пасе“ онда благо си га козама кр. Милана. Али опет, ако је истина, да „ћуца донде иде на студенац док се не разбије“ — е онда је алтера коза.

ШОДЛИСТАК.

Бадње вече.

(Приповетка.)

Сунце се спремао да зађе. Покушало је још да озлати врхунац снегом покривене куле у вароши Н. ал тај посао данас му нешто није ишао од руке, па се махну и западе за облак. Неколико звезда провириваху кроз своје прозоре, ал магла што се дизала од оближњих планина, сметала им јасним погледу, за то звезде затворише прозоре и одоше да спавају. Али ове вечери баш није ни потребе било сијукању звездица, то је сад било излишно јер још за један сат пак ће побожни људи запалити тисуће и тисуће свећица, које ће да зазраче кроз хладну декембарску ноћ. Та ово је бадње вече, ово је оно божанствено вече, кад невидљиви анђели лете свугде по хришћанском свету, носећи на крили радост и мир, — ти анђели пролетају већ и кроз узане улице старе вароши Н.

Близину анђела само осећамо, ал људе по улицама видимо, — све се то ужурбало. Сваки носи нешто под пазухом, чиме ће за који час да обрадује својту и малише своје. Свако се жури кући. Улице се већ осамљују, врата се на дућанима затварају, а прозори постају све светлији. Овде онде чујеш већ из понеке куће весео усклик обрадоване деце.

Један висок човек иде још улицом. Он се не жури.

На глави му шешир са широким ободом, а огрнут је дугим плаштом. Он уђе у једну повелику кућу, у једну двокатницу. Кад се попео на први спрат, отвори врата, на којима је било написано једно име и презиме а испод тога „академски сликар,“ у предсобљу запали свећу и с њоме уђе у лепу велику собу. Велики мачак подиже се са столице, на којој је лежао поред топле пећи, маукну полугласно према господину човеку, који је у собу ушао. Истом учтивошћу поздрави и чудлицу, која је са тим господином дошла, па онда опет леже да почива. Пудлица и мачак познају се већ од више година и живели су не као што обично живе пас и мачак, већ су се слагали као два ваљана друга, који су заједно у школу ишли.

Господин човек, кога смо ево у собу му допратили и ајде да га назовемо Самком, он скиде шешир са главе и плашт са леђа па приступа ка прозору, Гледао је како се светле прозори у кућа преко пута му. Ту се баш познаје да је бадње вече; на јелци је горело пуно танких свећица, а на белим завесама видели су се живахни покрети малих и великих сенка, сенка радосне, сретне и задовољне чељади. Дуго је Самко гледао у те прозоре, па им онда окрену леђа, превуче дланом преко свог чела и прошапута „Ја сам сам.“

Пудлица као да хтеде да га утера у лаж, приближи му се и дирну му руку својом хладном њушком, — ал Самко је и не погледа. „Ја сам сам,“ рече поново. И онда седе у наслоњачу, предавши се мислима својим.

△. Код кр. Милана је сад пала књига (т. ј. управо пала престолна беседа) на два слова, — на „ук“ и на „аз“. — Ми смо тај ребус решили и значи: УКАЗ. Милан је почео ревизију устава са великим (х) уком, — а свршује га са „аз,“ (т. ј. Ја.) — ко се томе није над'о, тај се даје варат' радо.

✠. Све се говорило да је расцепу либерала и радикала крив Радивој Милојковић. Али сада, ако је он то смрћу својом хтео да поправи, онда му и ми признајемо, да је заиста свој живот најрадикалнијим либерализмом завршио.

⊗. Није то давно било, кад је кр. Милан почастио скупштинаре са „хладним вруштуком“ сад је друкчије, сад их части топлим вареником. (Тако је то на божић, — а како ће бити на ускрс!)

□. Даклем не иште се више ни мање него да вел. скупштина предложени устав без икакве измене прими. — Ал скупштина ће сада показати, је ли заиста тако примитивна, као што краљ о њој мисли.

§. За што ли се, боже, баш Пера Тодоровић тако живо заузима за смртну казну?! — Хе, он можда овако мисли: Да ме је стигла, као што ме је већ за јаку ухватила била, ја би платио главом — ал не би дошао до ове срамоте.

Нису то биле ведре слике, са којима се забављао. Излазили су му пред очи мутни дани детињства, без родитеља, у туђој кући; па онда дани младићског доба, дани патње, борбе и понеког разуверења. Сад је трудом својим стекао лепо имање, стекао је лепо име и признање, али која вајда, многе патње као да су му срце отупиле, а он као да се више и не уме радовати. Младост му је на измаку, кроз црне му власи провирује и подекоја седа, — први знаци јесени, а он је јоште сам.

Премишљајући тако зачује у близини глас: „Хај пријане, ајде да се разговарамо. Наш је госа заснао.“

„Драге воље“ одговори на то други глас. „Хајде почни ти“.

— Аха, мој мачак хоће да се разговара са пудлицом, — помисли у себи Самко, — а ја сам задремао на сад нешто сневам. У очи божића и животиње умеју да говоре; то ми је причала баба једна још кад с м био дете. Само да се не пробудим док не чујем шта ће да говоре. Јамачно имају какву тајну једно другом да кажу.

„Знаш ли ти, Мацане“ тако започе пудлица, „знаш ли ти да се мени од неког доба наш госа не свиди. Са свим ме је занемарио. Што ме летос није дао опишати, то би му још и опростила, — али што ме сад ретко кал и помилује, то ме боли.“

„Имаш право“ одговори мачак, „наш се госа јако изменуо. Помисли само, јуче је заборавио да ми да до-

* * *. Ко је у Београду полукао прозоре на конзулату комшијске државе, тај би био кадар отворити и врата и комшијској војсци. А то за цело нису ни либерали ни радикали.

✠. Арнаути *обесветише* гроб краља Стевана Дечанског. Па шта ће сад бити? — (Не знамо шта ће сада бити, али знамо шта би требало да буде. А то је ствар сасвим проста и невина. Што је *обесвећено* треба наново *осветити*.)

□. Кад је краљ Милан да учини да заборавимо како је поступао са краљицом сазвао народну скупштину, шта ће сада учинити, па да заборавимо како је поступао са скупштином?

Рачунски задаци.

1.

Кад прости калуђери, н. пр. у Модошу, даве жене; какав степен калуђерски мора получити онај, који је рад да дави целу аутономију?

2.

Кад од преко 600 посланика не добише при избору напредњаци ни једнога, колико би онда напредњака село на министарску столицу, кад би народ бирао министре (којих има свега 5—6)?

ручак. Још ћу под старе дане морати мишеве хватати. Но, лепа радост!“

„А знаш ли, брацо,“ настави пудлица „шта би било најбоље и по нас и по њега? Најбоље би било да добијемо домаћицу, газдарицу, па да нам кућа оживи, па да буде једаред реда у кући.“

„Мијао!“ прихвати мачак. „Ко зна били то тако добро било. Не треба се жеравицом сиграти. Могао би нам довести какву пакосницу, која би нас мучила и кињила, а напоследак и из куће избацила. Сачувај нас боже таке нове младе, — а таквих има доста.“

„Ја би знао за њега другу прилику,“ рече пудлица, „и ти ју добро познајеш.“

А мачак као да се насмеши, и пружи десну предњу ногу према једној слици, која висаше на зиду. „Ти мислиш ону, је ли?“

Пудлица. Да, ту, и никоју другу. То би била жена за нашег госу. Она ме радо гледи, то сам опазио, а ни тебе не мрзи, јер знаш, ономад кад си на тавану мишеве ловио, па си се дошуњао и до њена прозора, она те је послужила са чанком млека. А што се тиче нашег госе —

Мачак. Она и њега воле. То ја знам. Јер кад се ди поред свог прозора, па кад види нашег господара, она извије свој бели врат, да га се боље нагледи; а кад он то опази, она порумени. А кад девојке порумене, то нешто значи.

3.

Кад Српска Матица има свега око 100 чланова, а Хрватска Матица преко 6000; колико би онда пута требало да има Хрвата више на свету него Срба?

„Земан“ или време.

Познато је, да се „Н. Доба“ радо намеће свакоме за поправљача у српском језику. А и само се труди да у што чистију српску одећу обуче онај нерспски дух, који му се из Пеште додувљује (да нас лакше обмане). Али кад је говор о новом избору патријарха, онда нас „Н. Д.“ упућује да чекамо док дође земан“ томе (бр. 79.)

Ми знамо да Турци време зову „земан.“ Ал се надамо да је са смрћу Германовом прошао земан турковању на пољу наше аутономије.

То би требало већ једаред да увиди и поменути лист. Ал кад неће, — онда бар нек се не зове „Наше Доба“ — него „Наш (тамо његов) Земан.“

Ђачка омашица.

Нишко „Ђаче“ вели само о себи:

„Ђаче“ је најјефтинији и једини дечији лист у Србији.

(Па наравно да је најјефтинији, — ако нема скупљег. Али тако исто могао би се похвалити да је и најскупљи, — кад је једини, па нема скупљег.)

Нишлија.

Пудлица. Тако је, имаш право. Даклем нас двоје слажемо се у томе. Та треба да буде наша газдарица.

Пудлица. Лепо. Али шта мисли наш господар?

Мачак. Ако има мозга и њему мора та мисао доћи. Али ет! Ено га; буди се.

Самко се трже иза сна, скочи са столице и онако испод очију погледа мачка и пудлицу. Али ови су мирно лежали, завили се као пуж, и баш као да тврдо спавају. А он је дуго шетао по соби горе, доле. Мора да је нешто важно премишљао.

Кад човек што важно премишља, онда га ваља оставити на миру, не треба му сметати. Оставимо и ми нашег дичног сликара Самка, па отшетајмо се у истој кући горе, на последњи највиши спрат.

Ту, у једној малој, али чистој и брижљиво спремљеној собици седеле су две женскиње, једна стара, друга млада. Пред њима су стајале две шоље вареника, једна погача, и већ посна јела, као што га има свака кућа на бадњи дан. Девојка је имала благо, али нешто бледо лице, црне али умиљате очи, очи живе, али не раскалашне. Девојка је била шваља, а она стара жена то беше њена стрина, а по занату праља. Стрина која је негде у прњавору становала и сиротовала а никог уза се није имала дошла је својој нећаци, да код ње поседи ове вечери, а и да прими неке дарове, што јој ова сваког божића даје — кило к ве, два-три кила шећера, и топле чарапе, које јој је нећака сама оплела, и које је сад баш у руци др-

Незаконитост и легалност.

„Бачванин“ вели (у бр. 47.): „Герман је незаконитим путем дошао до патријаршеског престола, али је на легалан начин сео на њега.“

То је баш као кад би ко рекао:

„Шегрт је незаконитим путем украо јабуку, али ју је сасвим легалним начином појео.“

Последње речи.

„Наше Доба“ непрестано доказује, да су Германове последње речи биле: „Боже благослови народ српски!“ а овамо је доказано, да нико није ни био код њега кад је умро, него га је послужитељ мртва затекао.

Но има „Наше Доба“ ипак и право!

Оне је речи архијереј заиста и изустео на са мрти, само не Герман, него владика Платон Атанасковић. (Види Поменик М. Ђ. Милићевића, стр. 24.)*

*) Али као за што да се не би могле и Германове последње речи типати народа, кад се зна да му је и за живота народ био последња брига.

Узбуркане страсти.

„Наше Доба“ говорећи о упражњеној столици после Германа, сећа се и новог избора, па нас теши велећи: „Биће доста времена („док опет не дође земан“) да се стишају узбуркане страсти и да се — — — приступи — — — акту избора.“

жала и често их гладила. Погача је бивала све мања, јер стрина је јела као да је цео божићни пост строжајше обдржавала; а кад је већ била сита, није јој било неправдо, што јој је онај остатак нећака у ручну кесу метнула.

„Е сад, Милице,“ рече стрина „ја треба да идем кући. А и ти ваља раније да легнеш; јер у бадњој ноћи дешавају се чудества, — а ти си сама. Збиља, — зар се не бојиш у самоћи?“

Милица је вртела главом. „А чега би се имала бојати?“

„Зар ти ниси слушала да је бадња ноћ чудотворна. Али не, не, — нећу да ти увртим у главу којешта. Но то тек знаш да девојке те ноћи врачају, па онда дознају за кога ће се удати. Али то је опасна работа. Нисам ти требала то ни помињати.“

Милица ју је пажљиво слушала и запита ће: Па како се то врача?“

„Ето ти је на! Ти би ваљда и покушала!“

„Не, не, ја не би; ал тек би волела знати како друге раде.“

Стрина опет седе на столицу и поче да износи своју мудрост. „Која је девојка ове ноћи сама у својој соби, та постави астал лепо, али за две персоне. Па кад избије дванаест сати, онда јој дође у госте њен суђеник. Али не дође баш он сам, него његова приподоба; а кад петао први пут кукурекне, онда гост ишчезне, нестане гс. За то је у таквој прилици добро кад девојка има уза се у каквој кеси везана петла, па ако је од тога виђенија ухва-

Али ми и сви они којима врана „Нашег Доба“ није попила мозак, уверени смо да су сада страсти најстрашније; сад равни нашој треба што пре права лека а не нових експеримената; треба нам законита реда, а не администраторски фластера.

Ко друкчије саветује, томе можда иде у рачун да се страсти узбуркају. А данас нема узбурканих страсти, већ само силне и оправдане жеље, да се једаред дође до поштена и редовна стања.

Л о г и к а.

Ја све штудирам о томе да изнађем ко је крив томе, што је онај калуђер у Модону хтео да удави ону жену.

И дошао сам до тога резултата, да је сама жена крива.

Јер да нема жена, не би морали калуђери заветовати се, да се неће никад женити.

А кад се не би они на то заветовали, онда би се могли и смели женити, дакле кад неби било жена' онда би се калуђери смели женити! Ето дакле да су жене криве!

Каврга.

De gustibus non est disputandum.

Мала Добрила слушала једнога јутра, како мати старијој својој кћери, добрилној сестри, наређује шта ће се кувати за ручак.

Мати је међу осталим и ово рекла:

ти страх, она само уштине петла, петао, кукурекне, — и виђеније одма умине. Неки кажу да је то, буди бог с нама, ђаво, што се прикаже у облику суђениковом, — ја то не верјем. Али тек је боље седети с миром. Ја сам — али давно је то било — претрпила ужасна страха, кад сам једаред то покушала. —“

„Е! даклем покушали сте и ви, стрина! Но, па је ли вам се јавио суђеник?“

„Није Нико ми се није јавио. И ја сам онда знала да ћу плести седе, да се нећу никад ни удати; па тако је и било. — Него ја се сад љуто кајем што смо о томе приметили диван. — Је ли Милице, ти то нећеш покушати. — Немој, немој. — Али сад заиста збогом и лаку ноћ! Хвала ти на твојим даровима, — па де посветли ми мало, да се не стропштам на тим твојим мрачним степеницама“.

Милица испрати стрину са свећом у руци и врати се у своју собицу. Лице јој (ваљда од вареника) било сад руменије. Спремала је са стола посуђе и то лепо, мирно, најљиво, — да је то ко видео, милива би му била гледати то уредно чељаде. Али не беше никога да се погледом тим наслађује. Она беаше сама.

Стрина јој је својим гатањем напунила пуну собу; али нешто од тога остало је и у њеној глави. Испрва се смејала у себи на такве бесмислице; — после је о томе мислила али се није смејала, — напokon — па то је само шале ради — извади нов чист стонић, разастре га по сто-

— Имамо много мрва од земичака, те би могли умесити тарту од мрва — „семлпрезла...“

Добрила ће на то брзо упасти матери у реч:

— Немој мати тарту, умеси ти мени боље пржених пилића!

(Она је знала да и пржени пилићи дођу у мрве од земичака.)

Љубавне шљокице,

IX.

Променада красна,
По њој шеће Лела;
Из далека види се —
Јер је здраво бела.

Кад јој дођеш близу
А ти си се угн'о,
И гледајућ' белило на лицу
Ти би одмах — стругн'о.

X.

Кад се чаше дижу
И другови моји
Наздрављају „сунцу
Младих дана својих“,
У куцање њихово
И ја се упутим, —
Не наздрављам никоме,
Ћутим, само ћутим.

Ћутање је злато. —
Па ако што патим,

лу, стави два тањира, две чаше и све по двоје, као да ће двоје вечерати. — Тако; сад може доћи ако му је воља! Петла до душе није имала, али има она мали крстић што јој увек виси око врата, па кад крст извади, пред њиме мора побећи свака маштанија. Па сад седне на столицу, састави руке на крилу и пропусти да јој испред мисли дефилирају разне мушке главе, које је познавала. Сети се оног плавог трговачког помоћника, који јој шећер и кафу тако поштено мери Сети се оног наредника, кога је неколико пута на променади срела, па ју је увек тако лепо поздрављив. Сети се оног писара преко пута, што свако вече уз тамбуру свира, а увек заврши оном песмом: „Није благо ни сребро ни злато; већ је благо што је срцу драго.“ — Сви су ти сад прошетали испред њени мисли, али ни један се не такну њена срца, према свима била је подједнако равнодушна. На последак сети се још једног, — хе, ал то је врло „отмен“ господин, врло озбиљан човек, тај кад би се хтео женити, за цело не би тражио пваљу, која станује у таванској собици.

Пре две године, онда је још и њена мати била жива, сусрела се Милица једаред са тим господином на степеницама, а он је онда застао и погледао ју је врло меким погледом. Други дан је он сам дошао к њима и замолио да му неколико часова жртвује, он би волео студије ради да је портретује. Она је премишљала би ли то било у реду, ал он је тако лепо молио и она је неколико пута са покојном мајком својом одлазила к њему и

Моје тајне патње
Ја ћутањем златим.

XI.

Мене нешто боцка,
Ту на левој страни,
Ал се нећу тужит'
Комшиници Ави.
Нећу скидат' звезде,
Ни призиват' небо, —
Можда су протисли, —
Можда сам навебо.

Водем да се жалим
С боловима малим,
Нег да љуто грешан
Свету будем смешан.

XII.

Теби, теби велим,
Виловита Соко,
Ако ме кад раниш,
Рани ме дубоко;

Да на пречац умрем
Од устрела твога,
Да у гроб понесем
Песме бола свога.

Рањен песник бити,
То је худо стање, —
Свет ми песме разумео не би,
— А ти понајмање.

Шатријан.

Цитати са додатцима.

„Сећаш ли се оног сага“. = певају неки враголани под прозором Милава Грозног.

„Одустајем од речи“. = Вели мајстор Трива, кад са женом не може да изиђе на крај.

„Ја водем што је реално“. = Рекла врајла Јуца, кад се заљубила у једног реалца.

„Што куц то муц“. = Вели се о веселом Шћеви, који се у друштву сваки час куца, а кад наздрави он муца.

„Ви сте ме јако обвезали“. = Рекла мува у мрежи пауковој.

„Ја сам с малим задовољан“. = Рекао Циганин пред судом кад је очекивао пресуду.

„Тако би и ја знао“. = Рекао један списатељ кад му је неко украо неку књигу.

„Носим здраву мишицу“. = Певала мачка, кад је уловила удовицу мишеву.

седила је мирно док ју је он сликао. Видела је и готову ту слику. На тој слици био је насликан старац са харфом у руци, а поред њега сеђаше млада девојка, а та девојка била је она, сасма лепо погођена. За то јој сликар послао једну велику банкноту, коју је она хтела да врати, али онда се мати њена била разболела, па су велику оскудицу трпели, — мати јој за неколико дана и умре, и тим је новцем матер сахранила и плочу јој на гроб ставила. Од тога доба никад више се није састала са господином сликаром, ма да га је сваки дан виђала. Но познала се боље са његовом пудлицом и са његовим мачком, које је већ неколико пута са којим залагајем почастила.

Лампа на столу поче да врска и Милица се трже из својих сањарија. Погледа уза се намештен стол за две персоне, па се и насмеја а крај смешкава канда и уздахну. „Баш сам ти ја нека лудојла!“ прошапутала полугласно и пође да сто расприми. Али —

Али наједаред неко закуца на врати. — А јао, боже, ако се враџбина оствари! — Врата се отворише и прилика која кроз отвор провири беаше тако налик на господина сликара. А Милица клецнуше ноге, покри лице са оба длана и седе на столицу.

„Добро вече!“ загласи дух, вампир (шта ли је). То је рекао крупним озбиљним гласом. Па се онда приближи, посади се на столицу до Милице и ухвати је за руку. Духови требало би да имају хладну руку, али ова рука беше топла, у њој је жива крв кружила.

Сад поче дух и даље говорити. Говорио је о тужном самовању свом, које му је данас најтеже; говорио је о љубави, о верности, а Милица га је слушала, а срце јој у грудима јако лупало. — Ако то можда и није дух! — И она се сети па трже крстић, што га је о врату носила. Крст ће разбити сваку маштанију. — Са уздрхталом руком принесе крст пред поноћњег госта.

Али гост не побеже, — он се насмеши, он се маши за крст и рече: „Јадно дете! ти не верујеш мојим речима. Добро, — ево ја ти се кунем пред крстом овим, кунем се да ти нисам ништа лагао, кунем се да су ми намере најпоштеније, најсветије? Хоћеш ли поћи за мене?“

Миличина душа затрента као да је сунце у њу грануло. Даклем то није дух! то је жив гост! то је суђеник њен. И он је још једаред пита: „хоћеш ли ми бити верна љуба?“ И она одговара „хоћу!“ и врео пољубац споји усне заручника и заручнице.

Слава ва вишњих богу и на земљи мир!

Али сад наједаред зачепрка нешто с поља на вратима. Отворише да виде ко је, шта је, а у собу скочи пудлица а за њоме мачак. Они дођоше да честитају заручницима. Пудлица је скакала час на свога господара а час на добру Милицу, а мачак је издигао велику гору на леђи, и све је гребао предњим шапама по патосу. Што се данашње бадње вече тако сретно свршило, то је њихова заслуга. И они су се поносили тиме, али о томе нису ништа говорили, јер добро дело награђује се само собом. (По немачком.)

„Или грми ил се земља тресе?“ = Тако су се питали мољци у једној бунди, кад су бунду чибукали.

„Што ћутиш, Србине тужни?“ = Рекао директор на испиту ћаку, који није знао да одговори на питање.

„Данас јесмо, сутра нисмо.“ = Певају касири кад се спремају у Америку.

У Босни се и вјерски корача напријед.

Митрополит Николајевић има у својој близини двије духовне личности којима се имена почињу са П. Ђ. Поп Петар Ђенић и поп Ђорђе Петровић. Први је катикета на комуналној школи у Сарајеву, а други је управни члан у конзисторији, те обадва проповједници о већим празницима.

Који је од њих двојице говорио ону бесједу на „Успеније Богоматере“ (види „Глас Истине“ бр. 18) чини се да то незна ни сам Митрополит Николајевић или можда је у то доба био „уснио“ — од старости! Свакако би требало да он мало боље протаре своје очи и уши, пак да чује и да зна каква се наука предава православној деци на комуналним школама и какве се новости приповједају (у духу римске догме) сабраном народу у сарајевској катедрали, а митрополиту под носом и под оком.

Вељко.

Зар нема право!?

Чика Мата љутио се
на његову Катуну:
„Никада ти доста није
свађи и инату!
А да твоја кадгод не би
и последња била,
пресвисла би, макар да си
и сувише — чила!“
„Па то барем“, — она вели,
„није кривџа моја!
То је, видиш, бог и душа,
све кривица твоја.
Јер од куда, реци само,
могу ја то знати,
да ти после моје псовке
с молбама ћеш стати“?!“

Др. Казбулбуц.

Из наше торбице.

- А. А што си ти данас тако рано дошао у крчму?
Б. Уклопио сам се од куће. Бојао сам се да се са женом не потучем.
А. А зар је било дотле дошло, да се потучете?
Б. Богме близу је било. Већ ме је и ћушила.

- А је ли ти, дечко, шта је твој отац?
— Ја не знам управо шта је?
— Како да не знаш? како то може бити!
— Па он каже да је неки сензал, а мати му увек каже да је жепртља. Па сад бог би знао шта је.
— Е нека, нека.

„Кажџи Лазџи нека пази . . .“

(Крајкача.)

Милостива фрау фон Н. Н.
удварача има доста.
„Не услишан“ од њих свију
тешко да и један оста;
А муж слатки, тај ужива,
што му жена није „проста“,
па на њене несташлуке
ни најмање да припази. . .

„Кажџи Лазџи
нека пази,
ко кроз деру пролази!“

У Србији избори су
За скупштину одпочели.
Бирају се боје разне,
једни црни, једни бели,
са народом стару песму
већ су неку започели.
А народ је . . . народ само
збиралишту вољно слази . . .

„Кажџи Лазџи
нека пази
ко кроз деру пролази!“

По Француској мувају се,
и врпоље непрестано.
Једни вичу: већ је време!
другима је опет рано. —
„Буланжер“ је млогом уву,
тајно, кришом допришано:
„Амо! замном! Ја вас водим,
будућности лепше стази!“ . . .

„Кажџи Лазџи
нека пази
ко кроз деру пролази!“

Од Немачке . . . Италије . . .
за нас боља друштва нема.
Једна само војску множи,
а и друга баш не дрема.
(Али то је, молим лепо
тугаљива за ме трѣма;
Ено тамо параграф се
неки чудно на ме плази) . . .

„Кажџи Лазџи
нека пази
ко кроз деру пролази!“

Др. Казбулбуц.

У весељу.

Јоја, кад је здраво вес'о,
Чашу о зид хити.
(Та за бога, што се не би могло
И из флаше пити!)

Савет материн.

Кад су Аврама Силберштајна узели у војнике, морао је и он да измашира далеко на границу. При поласку, ма-ти га је световала овако: Синко, ако би се случајно за-почео рат, молим те као мати, да се ти онде ни у што не мешаш.

„Ходи овамо“, рече отац своје сину, који се на у-лици играо. А када му овај не дође, понови отац своју за-повест с додатком: „Да сам ја свога оца тако слушао —“ — „И ти си ми морао лепог оца имати!“ Одговори де-чак. „Зацело бољег, нег' ти!“ повиче отац.

Један певач буде ноћу из кревета позван, да једну серенаду отпева. Он отвори прозор и повиче доле: „Ни за хиљаду форината!“ — „Ах, немојте бити луди,“, одго-воре му другови, који су доле стојали, „сваки когод суде-лује добија летицу!“ — „А тако, то је што друго!“ и за-тили час био је доле.

Здраво подозрево.

Професор: У каквом одношају стоји месец према земљи?

Ђак: У здраво подозревом.

Професор: Како то?

Ђак: Јер је само ноћу похађа.

Сликар: Купујете ли ви сликарска платна?

Ритар: Ако није ништа на њему насликано.

„Госпођице, у вашим очима читам, шта о мени ми-слите.“

„Тако? — онда не појмим, како ме још увек по-хађате.“

Све дужнике наше, којима смо наро-чите карте разаслали, учтиво молимо да свако свој дуг у најкраћем року подмирити изволи, јер ћемо при крају године штампати имена свију оних, који нам што дугују за ову и за прошле године. Вересија је утукла многе листове, па не-ћемо ни ми моћи још дуго овако да нам листу дужници корен подгризају. Зато нека сваки свој дуг одужи, кад ми своју дужност савесно чини-мо издавајући овај лист без икакве користи своје.

ИЗДАВАТЕЉСТВО „СТАРМАЛОГ.“

Нове књиге.

Књижевна зрнца. Од Јаше Томића. Књига прва. Из заточеничког света. У Н. Саду. Српска штампа-рија др. Светоз. Милетића 1888. Цена 20 новч.

Из природе. Сабрани списи М. Петровића. I књига. У В. Кикинди. издање накнадне штампарије 1889. Цена (?)

Свилени рубац. Шаљива игра у 3 чина. Написао Божидар Борђошки. Ову је шаљиву игру наградила „Ма-тица Српска“ из фонда Јована пл. Наке са 100 ф. Изда-ње накнадне штампарије у В. Кикинди. 1889. г. Цена (?)

Из српскога живота приповетке С. В. Поповића, све-ска друга. Шумарева Ђерка. приповетка из српског жи-вота написао С. В. Поповић. Издање српске књижаре и штампарије Браће М. Поповића у Новом Саду. 1888. Це-на 85 новч.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ
„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1889 ГОДИНУ.

УЗ САРАДЉУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ПЕТНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добија комад по 33 новч. Наручбине ваља упу-ћивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Сад.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ 1889.

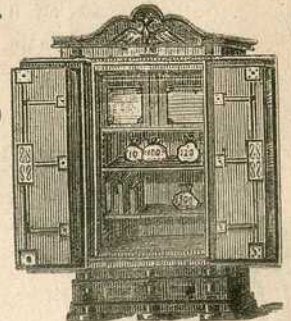
Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

О Г Л А С И.

КАСЕ

по најновијој амери-
канској системи
сигурне од ватре и хар
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступа-ју ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

23-36